

Medlemmer af Thinget at fremkomme dermed, men at det selv havde fremstillet det.

With: Til hvad den sidst ærede Taler anførte skal jeg blot svare, at naar der var fremkommet et Forslag til en Lov, som udelukkende skulde angaae de yderst saa Personer heri Landet, som ikke høre til noget anerkjendt Troesssamfund, som hverken ere Lutheranere, Reformerte, Catholiker eller Baptister, (Tscherning, Baptister!) da skulde jeg ikke have havt saa Meget imod, at et saadant Forslag blev behandlet, tværtimod vilde jeg understøtte det; men det Lovforslag, der her foreligger, omfatter alle Statens Borgere, og det er en saadan Lov, jeg mener man ikke bør lade udgaae, medmindre der føles en Trang til den i Folket, og denne er ikke tilstede. Naar det nu, som jeg hører af flere Talere, er Mening, at Lovforslaget blot skulde angaae saadanne enkelte Personer, der muligens i Tiden kunne komme her, eller hvoraf et ringe Antal allerede nu er tilstede, som ikke hører til noget her anerkjendt Troesssamfund, saa maa jeg dog holde for, at man med Rette kan sige, at et Lovforslag, som i det Hele omfatter alle Statens Borgere, ikke kan afgive Grundlag for en Comiteebetænkning om det enkelte Punkt, som skal behandles.

Tscherning: Det ærede Medlem, som sidst talte, troer jeg, har selv fuldstændig godtgjort, hvilken Stilling han egentlig indtager i denne Sag, idet han nemlig mellem de anerkjendte Troesssamfund, som ingen Bansekilighed finde ved at savne forskellige Lovbestemmelser, som savnes her, har nævnt Baptisterne; han har herved, troer jeg, noget nær sagt, at han ikke vidste noget om, hvad der foregaaer i den omspurgte Retning, og det er vistnok alt hvad der behøves til, at gjendrive hele Betydningen af hans Argumentation. (Ja!) Hvad Baptisterne angaaer, da er deres Forlegenhed saa stor, at det ikke er længere end et Par Dage siden, at to af deres vigtigste Mænd kom til mig og spurgte: hvorledes skulle vi bære os ad, for at kunne blive ægteviiede, uden at behøve noget særligt Fri brev dertil? De sagde: vi have mødt i Ministerierne, og især i Cultusministeriet den meest humane Behandling, vi vel kunne ønske os; der er fra disses Side

hvilket vi ikke kunne negte, gjort hvad vi troede, saaledes som Sagerne nu staae, kunne gjøre, medmindre de selv ville paatage sig at tyde Grundloven, og give den Anvendelse; saalænge de ikke ansee sig besøiede dertil, have de gjort, hvad de have kunnet; men at de kunne give os Fri brev for et særligt Tilfælde, dermed kunne vi ikke være tilfredsstillende. Hvad gjøre vi nu ydermere? — Mig forekommer det, at Sagen i Grunden kunde have været løst uden noget Lovbud paa en meget simplere Maade, men det vil jeg ikke negte, berøer tildeels paa de enkelte Embedsmænds mere individuelle Opfattelse af deres Pligt. Efterat Grundloven er kommet ud og har givet den fornødne Religionsfrihed, forekommer det mig, at enhver Præst maatte føle, at han har en dobbelt Dvalitet, at han baade er Ægtefæls-Notarius og Præst i Kirken. (Hør!) Som Præst i Kirken, kan han ikke give sig af med Dissenters Ægtevielse, men som Notarius publicus for Ægtefælsindgaaelse kunde han tage imod alle de Vidnesbyrd, som skulle aflægges, førend Folk tør ægtevies her, han kunde indskrive dem, og saaledes var det, jeg kalder det borgerlige Ægtefæls fuldbyrde, ligesom han ogsaa kunde lyse for dem i Kirken, thi Lysningen fra Prædikestolen er en Publicationsakt og ingen religiøs Handling. Man har imidlertid søgt at gaae en anden Vej, og den, kan jeg ikke negte, troer jeg, at man ikke med Rette kunde gaae; man har — jeg kan ikke sige andet, end hvad de nævnte Mænd forklarede mig — søgt at bringe en Vielse tilveie mellem saadanne dissenterende Personer, uden at det skulde være en sikkert Vielse, idet man har indrommet Præsten Tilladelse til at følge dem i deres eller hvilketsomhelst andet Hus, og der forelæse dem Ritualen og tage Løftet af dem, ved hvilken Grændse man da er bleven staaende; men det forekommer mig, at der i Ritualen, i Ægtefælsvielses Formularen, findes mere end der er nødvendigt til den borgerlige Vielse, ligesom der er gjort Paalæg, som forekomme dem at stride imod deres Samvittighed. Saaledes fordrer vort Ritual, at de Personer, der ægtevies, skulle knæle. Denne Knælen er der Folk, som ansee for at have en saa stor Betydning, at de ikke troe at burde knæle (Grundtvig: det for-